

דף פז.

עין משפט א.ב.

הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"ז ה"ז

הָיָה הַגִּזְבֵּר יוֹשֵׁב יְהִינן יוֹצֵא מִן הַנֶּקֶב שְׂבָצָד הַחֲבִית
כִּינן שִׁירָאָה שְׁנוֹי הַשְּׁמָרִים מִתְחִיל לָצֵאת פּוֹסֵק וְאִינוּ
לִוְקָח. וּמֵאִמְתִּי מֵבִיא. מֵאַחַר אֲרָבָעִים יוֹם לְדִרְיָכְתּוֹ עַד
שְׁתֵּי שָׁנִים אוֹ יֶתֶר מֵעֵט. וְאִם הֵבִיא יֵין יִשָּׁן מִכֶּמֶה שָׁנִים
הָרִי זֶה כָּשֶׁר וְהוּא שְׁלֹא יִפְסֹד טַעְמוֹ:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"ז ה"ז

הִינן. מֵבִיא עֲנָבִים יְמִין הַרְגְּלִיּוֹת מִן הַכֶּרְמִים הָעֲבוּדִים
פְּעָמִים בְּשָׁנָה. וְדוֹרֵךְ וְכוֹנֵסִין אוֹתוֹ בְּחֲבִיּוֹת קְטָנוֹת. וְאֵין
מְנִיחִין אוֹתָן אַחַת אַחַת וְלֹא שְׁתֵּים שְׁתֵּים אֶלָּא שְׁלֹשׁ

ו. כסף משנה: ומ"ש היה הגזבר יושב וכו' עד ואינו לוקה. משנה שם: מאימתי מביא מאחר ארבעים יום לדריכתו. משנה בפ"ו ממס' עדיות (מ"א). ומ"ש עד שתי שנים וכו'. בפרק כל קרבנות (דף פ"ו:) תנן אין מביאין ישן דברי רבי וחכמים מכשירין ובגמרא (דף פ"ז) מאי טעמא דרבי אמר קרא לכבש יין מה כבש בן שנתו אף יין בן שנתו אי מה כבש בן שתי שנים פסול אף יין בן שתי שנים פסול וכ"ת הכי נמי והא תניא יין בן שתי שנים לא יביא ואם הביא כשר מאן שמעת ליה דאמר לא יביא רבי וקאמר אם הביא כשר אלא אמר רבא היינו טעמא דרבי דכתיב אל תרא יין כי יתאדם וידוע דהלכה כת"ק ומשמע לרבינו דע"כ לא פליג ת"ק על רבי אלא בבן שתי שנים או יותר מעט אבל במיושן יותר לתנא קמא נמי לכתחלה לא יביא. ומ"ש והוא שלא יפסד טעמו. פשוט הוא דלא עדיף ממעושן דפסול:

ז. כסף משנה: היין מביא ענבים וכו'. משנה וברייתא שם (דף פ"ו:) ופירש"י רוגליות גפנים נמוכים שהוא יפה. ומ"ש ואין מניחין אותן אחת אחת וכו'. שם בברייתא (דף פ"ז) אין מניחין אותן שתיים שתיים אלא אחת אחת ואין כן גירסת רבינו. ומ"ש ואינו ממלא החבית עד פיה כדי שיהא ריחו נודף. משנה בפרק כל קרבנות ופירש"י כשהיא חסרה קימעה היין נודף יותר מכשהיא מליאה. ומ"ש ואינו מביא לא מפי החבית וכו' עד אלא משלישה ומאמצעה. משנה שם: ומ"ש של האמצעית נראה שכך היה גורס רבינו שם:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרם בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שֶׁלֹּשׁ. וְאִינוּ מְמַלֵּא אֶת הַחֲבִית עַד פִּיהָ כְּדֵי שְׂיִהְיֶה רִיחוֹ
נוֹדֵף. וְאִינוּ מְבִיא לֹא מִפִּי הַחֲבִית מִפְּנֵי הַקִּמְחִין הָעוֹלָה
עַל פְּנֵי הַיֵּין. וְלֹא מִשׁוּלְיָהּ מִפְּנֵי הַשְּׂמָרִים. אֲלֹא מִשְׁלִישָׁה
וּמֵאֲמָצְעָה שֶׁל אֲמָצְעִית:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"ו ה"ג

הַמְּקֻדֵּשׁ יֵינן פָּסוּל ^ח או סֵלֶת או שֶׁמֶן פָּסוּל או יַעֲצִים
פָּסוּלִים לַמִּזְבֵּחַ הָרִי הַדָּבָר סָפֵק אִם דּוֹמִים לְבַעַל מוֹם
כְּבִהְמָה וְלוֹקָה או אֵינָן כְּבַעַל מוֹם לְפִיכָּךְ אֵינוּ לוֹקָה
וּמִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מְרֻדוֹת:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"ז ה"ב

וְכָךְ הָיוּ עוֹשִׂין בְּזֶמֶן הַמְּקֻדֵּשׁ. ^ט מְבִיאִין אֵילִים מִמוֹאֵב.
וּמְבִיאִין כְּבָשִׂים שְׂגִיבֵיהֶן רְחֻבִים מִחֶבְרוֹן. וּמְבִיאִין
עֲגָלִים מִן הַשָּׂרוֹן. וְגוֹזְלוֹת מֵהָר הַמֶּלֶךְ. וּמְבִיאִין יֵינן
מִקְרָחֵיין וְהַלוֹטֵיין. וְסֵלֶת מִמִּכְמָשׁ וְיוֹחָנָה. וּמְבִיאִין שֶׁמֶן
מִתְּקוּעַ:

^ח. כסף משנה: המקדיש יין פסול וכו'. בס"פ כל קרבנות (דף פ"ז) בעיא דלא איפשיטא:
^ט. כסף משנה: (א-ב) לא כל דבר שאינו פסול מביא אותו לכתחלה וכו' אלא כל שיביא
לקרבן יביא מן המובחר וכך היו עושים בזמן המקדש מביאים אילים ממואב וכו' עד ומביאין
שמן מתקוע. בפרק כל קרבנות (דף פ"ה פ"ז):

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"א הט"ז

שְׁתֵּי מִדּוֹת שֶׁל יֵבֶשׁ הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. עֲשָׂרוֹן. וַחֲצִי עֲשָׂרוֹן.
הָעֲשָׂרוֹן לַמִּנְחָה. וַחֲצִי הָעֲשָׂרוֹן לְחֶלֶק בּוֹ מִנְחַת כֹּהֵן
גָּדוֹל שֶׁבְּכָל יוֹם:

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ה"ח

הַכֹּל סוּמְכִין חוּץ מִחֵרֶשׁ שׁוּטָה וְקָטָן וְעֶבֶד וְאִשָּׁה
וְסוּמָא וְנִכְרִי. וְאִין הַשְּׁלִיחַ סוּמָךְ שְׂאִין סְמִיכָה אֶלָּא
בְּבָעָלִים שֶׁנֶּאֱמַר 'וְסָמַךְ יָדוֹ' לֹא יָד אֲשֶׁתּוֹ וְלֹא יָד עֶבְדּוֹ
וְלֹא שְׁלוּחוֹ:

דף פז:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ה"ד

וְאַחֲרֵי כֵן חוֹלֵק כָּל חֵלָה וְחֵלָה לְשָׁנִים בְּאַמֶּד. ל כָּדִי
שִׁיקָרִיב הַחֲצִי בַּבֶּקֶר וְהַחֲצִי בָּעֶרֶב וְלוֹקַח הַחֲצָיִים וְכוּפֵל

י. כסף משנה: שתי מדות של יבש היו במקדש וכו' עד הואיל והיה במקדש בימי משה שמדד
בו שמן לשמן המשחה. משנה וגמרא במנחות פרק שתי מדות (דף פ"ח) ופסק כת"ק:

ב. כסף משנה: הכל סומכין חוץ מחרש שוטה וקטן וכו' עד ולא יד שלוחו. בסוף פרק שתי
מדות (מנחות דף צ"ג):

ל. כסף משנה: ואח"כ חולק כל חלה וחלה לשנים באומד וכו': כתב הראב"ד ואחר כך
חולק כל חלה וחלה א"א זו לא שמענו וכו'. ואין לומר שעוד יש לתמוה על רבינו
מדתנן בפרק התכלת (דף נ'): וכהן שהקריב מחצה שחרית ומת ומינו כהן אחר תחתיו לא
יביא חצי עשרון מביתו (ולא) חצי עשרונו של ראשון משמע שאחר שהקריב מחצה שחרית
עדיין מנחת הערב היא בסלת חצי עשרון, שיש לדחות דמאי חצי עשרון דקתני חצי החלות
ויש סעד לזה שלא מצינו לחביתי כ"ג שיהו נעשות אלא בשחרית בלבד וא"כ ע"כ חצי
עשרונו של ראשון דקתני היינו חצי עשרון מחלות אפיוות: ולענין מ"ש הראב"ד נראה

כָּל אֶחָד מֵהֶן לְשָׁנִים וּפּוֹתֶת עַד שְׁתַּמָּצָא כָּל פְּתִיתָה
כְּפוּלָה לְשָׁנִים. וּמִקְרִיב הַחֲצִיִּין עִם חֲצִי קֶמֶץ לְבוֹנָה
בִּבְקָר וְהַחֲצִי הַנִּשְׁאָר עִם חֲצִי קֶמֶץ לְבוֹנָה בְּעֶרְב. וְאִם
הִיָּתָה מִנְחַת חֲנוּךְ אֵינוֹ חוֹצָה אֶלָּא מִקְרִיבָה כְּלָה כְּאַחַת
עִם קֶמֶץ לְבוֹנָה וְשִׁתִּיחָהּ כְּלִיל לְאִשִּׁים:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"א חב"ד

קֶמֶץ וְנָתַן הַקֶּמֶץ לְמַעֲלָה עַל הַשְּׁלַחַן מ כִּנְגֵד גְּבוֹה מַעְרֶכֶת
לְחֶם הַפָּנִים קִדְּשׁוּ הַשְּׁלַחַן לְהַפְסֵל. אֲבָל אֵינוֹ מְקֻדָּשׁ
לְקָרֵב. וְאֵינוֹ קָרֵב עַד שִׁתְּקַדֵּשׁ בְּכָלִי שָׂרֵת הָרְאוּי לְקֶמֶץ:

שטעמו של רבינו מדגרסינן בפרק שתי מדות (דף פ"ז:) בעי מיניה רמי בר חמא מרב חסדא חביתי כ"ג במה מחלקן ביד או בכלי פשיטא דביד דאי בכלי טורטני יכניס ויכניס כיון דבכללה כתיב לאו אורח ארעא עכ"ל. וזה מבואר כדברי רבינו דהא ההוא דקללה בלחם הוא דכתיב דקדק רבינו לכתוב באומד לרמוז למה שאמרו דחולקן ביד ולא בכלי ויש לתמוה על הראב"ד היאך כתב זו ולא שמענו. ומ"ש ולוקח החציים וכופל כל אחד לשנים וכו'. בפרק אלו מנחות (דף ע"ה:) תנן מנחת כהנים כופל אחד לשנים ושנים לארבעה מנחות כ"ג לא היה מכפלה, ובגמרא תניא מנחת כהן גדול היה מכפלה והא אנן תנן לא היה מכפלה אמר רבה לא היה מכפלה לארבעה אבל מכפלה לשנים: ומ"ש ואם היתה מנחת חינוך אינו חוצה וכו'. נראה שכ"כ מדתנן בפרק אלו מנחות מנחת כהן משיח לא היה מכפלה. ומפרש רבינו דמנחת כהן משיח דקתני היינו מנחה שמקריב ביום שנתחנך כדכתיב זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו, ובפרק התכלת (דף נ"א:) תניא והכהן המשיח וכו' יכול יקריבוה חצאין תלמוד לומר אותה כולה ולא חציה דברי ר"י ר"ש וכו' כליל תקטר שתהא כולה בהקטרה ופירש"י שיקטירו כלה ולא לחצאין דבהא לא פליג:

מ. כסף משנה: קמץ ונתן הקומץ למעלה על השלחן וכו'. בפ' שתי מדות (דף פ"ז:) בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא שלחן מהו שיקדש קמצים בגודש שלו מדמקדש לחם קמצים נמי מקדש או דילמא דחזי ליה מקדש דלא חזי ליה לא מקדש [א"ל אינו מקדש] איני והא אמר ר' יוחנן לדברי האומר טפחים ומחצה כופל נמצא שולחן מקדש ט"ו טפח למעלה לדברי האומר טפחים כופל נמצא שולחן מקדש י"ב טפח למעלה א"ל אינו מקדש ליקרב אבל מקדש ליפסל. ודברי רבינו באינו מקדש ליקרב וכו' כפירוש רש"י בפירוש ראשון שכתב הא דאמרין אינו מקדש מאי דלא חזי ליה היינו ליקרב שאין הקומץ מתקדש

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' בלי המקדש פ"א הי"ז

וְשֶׁבַע מִדּוֹת שֶׁל לַח הָיוּ שָׁם. הֵינּוּ. וְחֻצֵי הַהֵינּוּ. וְשְׁלִישִׁית
הַהֵינּוּ. וְרִבְעִית הַהֵינּוּ. וְלֹג. וְחֻצֵי לֹג. וְרִבְעִית. וְלֶמָּה
הָיוּ חֻצֵי הַהֵינּוּ וְשְׁלִישִׁית הַהֵינּוּ וְרִבְעִית הַהֵינּוּ. לְמַדִּידַת
הַנִּסְכִּים שֶׁל זִבְחִים. וְלֹג לְמַדִּידַת שֶׁמֶן הַמִּנְחוֹת. וְחֻצֵי
לֹג לְמַדִּידַת שֶׁמֶן לְכָל נֵר מִנְרוֹת הַמִּנְוָה. וְרִבְעִית
לְחֶלֶק בָּהּ הַשֶּׁמֶן לַחֲבִיתִין:

שם שעדיין יש לו לקדשו בכלי אחר קודם שיקטירנו אבל מקדש הקמצים ליפסל דקדשי
ליפסל בלינה: